

- 2) Såfremt det ene eller begge disse spørgsmål besvares bekræftende, spørges: Er de pågældende EU-retlige bestemmelser til hinder for en efterfølgende berigtigelse, således at der efterfølgende kan afskrives på licensen, og at restitutionen på dette grundlag efterfølgende kan udbetales, henholdsvis at den stillede sikkerhed kan frigives?
- 3) Såfremt spørgsmål 2 besvares bekræftende, spørges: Er de pågældende EU-retlige bestemmelser ugyldige, for så vidt som de ikke bestemmer, at restitutionen udbetales, henholdsvis at den stillede sikkerhed frigives, i et tilfælde som det foreliggende, hvor licensen er blevet anvendt en dag for tidligt?

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 1234/2007 af 22.10.2007 om en fælles markedsordning for landbrugsprodukter og om særlige bestemmelser for visse landbrugsprodukter (fusionsmarkedsordningen) (EUT L 299, s. 1).

⁽²⁾ Kommissionens forordning (EF) nr. 376/2008 af 23.4.2008 om fælles gennemførelsesbestemmelser for ordningen med import- og eksportlicenser og forudfastsættelsesattester for landbrugsprodukter (kodificeret udgave) (EUT L 114, s. 3).

⁽³⁾ Kommissionens forordning (EF) nr. 382/2008 af 21.4.2008 om gennemførelsesbestemmelser for ordningen med import- og eksportlicenser for oksekød (omarbejdet) (EUT L 115, s. 10).

⁽⁴⁾ Kommissionens forordning (EF) nr. 612/2009 af 7.7.2009 om fælles gennemførelsesbestemmelser for eksportrestitutioner for landbrugsprodukter (omarbejdet) (EUT L 186, s. 1).

Appel iværksat den 11. juli 2013 af Rådet for Den Europæiske Union til prøvelse af dom afsagt af Retten (Anden Afdeling) den 30. april 2013 i sag T-304/11, Alumina d.o.o. mod Rådet og Kommissionen

(Sag C-393/13 P)

(2013/C 274/17)

Processprog: fransk

Parter

Appellant: Rådet for Den Europæiske Union (ved J.-P. Hix, som befuldmægtiget, og Rechtsanwalt G. Berrisch)

De andre parter i appelsagen: Alumina d.o.o. og Europa-Kommissionen

Appellanten har nedlagt følgende påstande

— Den appellerede dom ophæves.

— Rådet for Den Europæiske Union frifindes.

— Sagsøger i første instans tilpligtes at betale de med appelsagen og sagens behandling for Retten forbundne omkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter

Rådet har påberåbt sig et enkelt anbringende til støtte for den appel, som det har iværksat til prøvelse af den dom, der blev afsagt af Retten den 30. april 2013 i sag T-304/11, hvorved Retten annullerede Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 464/2011 af 11. maj 2011 om indførelse af en endelig antidumpingtold og endelig opkrævning af den midlertidige told på importen af zeolit A i pulverform med oprindelse i Bosnien-Hercegovina. ⁽¹⁾

Rådet har kritiseret Retten for at have anlagt en ukorrekt fortolkning af begrebet »salg i normal handel« som omhandlet i artikel 2, stk. 1 og 6, i grundforordningen. ⁽²⁾ Rådet har mere specifikt gjort gældende, at salg kan finde sted »i normal handel«, selv om sælgeren har forhøjet sin salgspris med et tillæg for at dække risikoen for manglende eller for sen betaling.

Ifølge Rådet er den modsatrettede fortolkning, som Retten har anlagt, desuden uforenelig med retssikkerhedsprincippet.

⁽¹⁾ EUT L 125, s. 1.

⁽²⁾ Rådets forordning (EF) nr. 1225/2009 af 30.11.2009 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EUT L 343, s. 51).

Sag anlagt den 12. juli 2013 — Europa-Kommissionen mod Kongeriget Belgien

(Sag C-395/13)

(2013/C 274/18)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved O. Beynet og E. Manhaeve, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Kongeriget Belgien

Sagsøgerens påstande

- Det fastslås, at Kongeriget Belgien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 3 og 4 i Rådets direktiv 91/271/EØF af 21. maj 1991 om rensning af byspildevand ⁽¹⁾, idet det ikke har sikret opsamlingen og rensningen af byspildevand fra 57 byområder med mere end 2 000 og mindre end 10 000 personækvivalenter.
- Kongeriget Belgien tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har Kommissionen anført, at Kongeriget Belgien i syvoghalvtreds byområder ikke har gennemført Rådets direktiv 91/271/EØF af 21. maj 1991 om rensning af byspildevand korrekt.

I medfør af artikel 3, stk. 1, og artikel 4, stk. 1, i direktiv 91/271/EØF skulle byområder med personækvivalenter (PE) mellem 2 000 og 10 000 være forsynet med kloaknet senest den 31. december 2005.

For så vidt angår forpligtelserne til at rense byspildevand pålægger direktivets artikel 4, stk. 1, medlemsstaterne forpligtelsen til at sikre, at det spildevand, der tilledes kloaknet før udledningen, underkastes sekundær rensning eller en tilsvarende rensning.

Endelig gør kontrolprocedurerne, der er opstillet i direktivets bilag I, punkt D, det muligt at undersøge, om udledningerne fra rensningsanlæg af byspildevand er i overensstemmelse med direktivets krav på området for udledning af spildevand.

⁽¹⁾ EFT L 135, s. 40.

Appel iværksat den 15. juli 2013 af Simone Gbagbo til prøvelse af Rettens dom (Femte Afdeling) af 25. april 2013 i sag T-119/11, Gbagbo mod Rådet

(Sag C-397/13 P)

(2013/C 274/19)

Processprog: fransk

Parter

Appellant: Simone Gbagbo (ved avocat J.-C. Tchikaya)

De andre parter i appelsagen: Rådet for Den Europæiske Union, Europa-Kommissionen og Republikken Côte d'Ivoire

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Den af Simone Gbagbo iværksatte appel antages til realitetsbehandling, og hun gives medhold.
- Den anfægtede dom ophæves.

— Rådets afgørelse 2011/18/FUSP af 14. januar 2011 om ændring af Rådets afgørelse 2010/656/FUSP ⁽¹⁾, Rådets forordning (EU) nr. 25/2011 af 14. januar 2011 om ændring af forordning (EF) nr. 560/2005 ⁽²⁾, Rådets afgørelse 2011/221/FUSP af 6. april 2011 om ændring af afgørelse 2010/656/FUSP om forlængelse af de restriktive foranstaltninger over for Côte d'Ivoire ⁽³⁾ og Rådets forordning (EU) nr. 330/2011 af 6. april 2011 om indførelse af visse specifikke restriktive foranstaltninger mod visse personer og enheder på baggrund af situationen i Côte d'Ivoire ⁽⁴⁾, annulleres, for så vidt som de vedrører sagsøgeren.

— Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter

Til støtte for appellen har appellanten anført to anbringender.

For det første har appellanten anfægtet det forhold, at Retten har forkastet hendes anbringende om tilsidesættelse af begrundelsespligten. Appellanten har således kritiseret Retten for at have fundet, at Rådet havde givet tilstrækkelige oplysninger, selv om den anfægtede afgørelse alene er begrundet i Simone Gbagbos egenskab, nemlig »formand for FPI-gruppen ved Nationalforsamlingen«.

For det andet er appellanten af den opfattelse, at Retten har foretaget en åbenbar fejlurdering af de faktiske omstændigheder. Appellanten er af den opfattelse, at de faktiske omstændigheder vedrørende hindringerne for freds- og forsoningsprocesserne og vedrørende offentlig opildnen til had og vold er materielt unøjagtige og end ikke støttet af beviser.

⁽¹⁾ EUT L 11, s. 36.

⁽²⁾ EUT L 11, s. 1.

⁽³⁾ EUT L 93, s. 20.

⁽⁴⁾ EUT L 11, s. 10.